

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

18. dubna 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 3 – Článek 23 odst. 4 – Postupy předávání mezi členskými státy – Důvody pro odmítnutí výkonu – Článek 4 odst. 3 SEU – Povinnost loajální spolupráce – Odklad výkonu evropského zatýkacího rozkazu – Článek 4 Listiny základních práv Evropské unie – Zákaz nelidského či ponižujícího zacházení – Vážné, chronické a potenciálně nevyléčitelné onemocnění – Vážné ohrožení zdraví osoby dotčené evropským zatýkacím rozkazem“

Ve věci C-699/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) ze dne 18. listopadu 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 22. listopadu 2021, v řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

E. D. L.

za účasti:

Presidente del Consiglio dei Ministri,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, místopředseda, A. Prechal, K. Jürimäe (zpravodajka), C. Lycourgos, M. Safjan, L. S. Rossi a D. Gratsias, předsedové senátů, J.-C. Bonichot, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, M. Gavalec, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

za soudní kancelář: C. Di Bella, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. září 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za E. D. L.: N. Canestrini a V. Manes, avvocati,

* Jednací jazyk: italština.

- za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: S. Faraci, avvocato dello Stato,
- za chorvatskou vládu: G. Vidović Mesarek, jako zmocněnkyně,
- za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman a J. M. Hoogveld, jako zmocněnci,
- za polskou vládu: B. Majczyna a J. Sawicka, jako zmocněnci,
- za rumunskou vládu: E. Gane, O.-C. Ichim a A. Wellman, jako zmocněnkyně,
- za finskou vládu: M. Pere, jako zmocněnkyně,
- za Evropskou komisi: S. Grünheid a A. Spina, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. prosince 2022,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), ve světle článků 3, 4 a 35 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal Općinski sud u Zadru (městský soud v Zadaru, Chorvatsko) za účelem trestního stíhání E. D. L., v Itálii.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 6 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„(6) Evropský zatýkací rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [SEU], které jsou vyjádřeny i v Listině [...], zejména v kapitole [VI] uvedené listiny. [...]“

- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

- 5 Článek 3 uvedeného rámcového rozhodnutí uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu. Důvody, pro které je možné výkon odmítnout, jsou vyjmenovány v člancích 4 a 4a tohoto rámcového rozhodnutí.

- 6 Článek 23 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Lhůty pro předání osoby“, stanoví:

„1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.

2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu.

3. Brání-li předání vyžádané osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 2 okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se neprodleně vzájemně kontaktují a dohodnou nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutí tohoto nového data.

4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkácího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.

5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.“

Italské právo

- 7 Článek 1 odst. 1 legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (zákon č. 69 o ustanoveních pro uvedení vnitrostátního práva do souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy) ze dne 22. dubna 2005 (GURI č. 98, ze dne 29. dubna 2005, s. 6), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon č. 69/2005“), stanoví:

„Tento zákon provádí do vnitrostátního právního řádu ustanovení [rámcového rozhodnutí 2002/584] o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, v rozsahu, v němž tato

ustanovení nejsou neslučitelná s nejvyššími zásadami ústavního pořádku v oblasti základních práv, jakož i základních svobod a práva na spravedlivý proces.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 8 Dne 9. září 2019 vydal Općinski sud u Zadru (městský soud v Zadaru) evropský zatýkací rozkaz na E. D. L., který má bydliště v Itálii, za účelem trestního stíhání v Chorvatsku. Dotýčný je podezřelý z toho, že v průběhu roku 2014 spáchal na území Chorvatska trestný čin přechovávání omamných látek za účelem jejich šíření a prodeje.
- 9 Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně, Itálie) je justičním orgánem příslušným k výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu. E. D. L. předložil před uvedeným soudem několik lékařských dokumentů dokládajících závažné psychiatrické poruchy. Na základě těchto dokumentů nechal Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) vyhotovit ohledně E. D. L. psychiatrický posudek.
- 10 Tento posudek odhalil mimo jiné existenci psychotické poruchy vyžadující pokračování v užívání léků a psychoterapeutické léčbě, aby se předešlo pravděpodobným epizodám psychické dekompenzace. Uvedený posudek rovněž poukázal na vysoké riziko sebevraždy v případě uvěznění. Dospěl k závěru, že vzhledem k nutnosti pokračovat v terapii je E. D. L. jedincem neschopným života ve vězení.
- 11 Na základě téhož posudku měl Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) za to, že výkon evropského zatýkacího rozkazu by přerušil léčbu E. D. L. a vedl by ke zhoršení jeho celkového zdravotního stavu, které by mohlo mít mimořádně závažné následky, či dokonce k prokázanému riziku sebevraždy. Uvedený soud dále konstatoval, že relevantní ustanovení zákona č. 69/2005 nestanoví, že zdravotní důvody tohoto druhu mohou představovat důvod pro odmítnutí předání v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.
- 12 V tomto kontextu se usnesením ze dne 17. září 2020 dotázal Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie), který je v projednávané věci předkládajícím soudem, na ústavnost těchto ustanovení.
- 13 Předkládající soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že otázky, o nichž má rozhodnout, se týkají nejen slučitelnosti uvedených ustanovení s italskou ústavou, ale rovněž výkladu unijního práva, které tato ustanovení provádějí. Články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 přitom stejně jako zákon č. 69/2005 nezahrnují mezi důvody pro povinné nebo nepovinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu případ vážného ohrožení zdraví dotýčné osoby, které by pramenilo z předání, kvůli chronickým onemocněním s potenciálně neurčitou dobou trvání.
- 14 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda by bylo možné odpovídajícím způsobem čelit nebezpečí ohrožení zdraví vyžádané osoby odkladem předání na základě čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584. Upřesňuje nicméně, že toto řešení se mu nejeví jako vhodné pro taková chronická onemocnění s neurčitou dobou trvání, jako jsou ta, jimiž trpí E. D. L.
- 15 Předkládající soud kromě toho připomíná, že zásada, podle které rámcové rozhodnutí 2002/584, jak bylo provedeno členskými státy, nemůže změnit povinnost ctít základní práva zakotvená v článku 6 SEU, je potvrzena jak v bodě 12 odůvodnění, tak v čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí.

- 16 Právě s cílem zabránit tomu, aby provádění rámcového rozhodnutí 2002/584 vedlo k porušování základních práv vyžádané osoby, vymezil Soudní dvůr nad rámec důvodů pro odmítnutí výkonu stanovených tímto rozhodnutím rámec přezkumu, jehož cílem je sladit požadavky vzájemného uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v trestních věcech s dodržováním těchto základních práv.
- 17 Podle judikatury Soudního dvora jde o případ, kdy by výkon evropského zatýkacího rozkazu znamenal pro vyžádanou osobu nebezpečí, že ve vystavujícím členském státě bude vystavena nelidským a ponižujícím vězeňským podmínkám z důvodu systémových a celoplošných nedostatků nebo nedostatků, které se dotýkají určitých skupin osob nebo vězeňských zařízení, nebo nebezpečí, že bude podrobena soudnímu procesu, které nerespektuje záruky stanovené v článku 47 Listiny, z důvodu systémových a celoplošných nedostatků týkajících se nezávislosti soudní moci vystavujícího členského státu.
- 18 Předkládající soud nicméně uvádí, že se tato judikatura týká pouze situací, kdy hrozí porušení základních práv vyžádané osoby v souvislosti se systémovými a celoplošnými nedostatky vystavujícího členského státu, nebo situací týkajících se určitých skupin osob nebo celých vězeňských zařízení. Otázky, které před ním vyvstaly, se přitom týkají jiného případu, a sice případu, kdy osoba, jejíž předání je požadováno, trpí vážnými chronickými onemocněními s neurčitou dobou trvání, která se mohou v případě předání výrazně zhoršit, zejména pokud by vystavující členský stát rozhodl o jejím uvěznění.
- 19 Uvedený soud si proto klade otázku, zda zásady vyplývající z uvedené judikatury musí být obdobně rozšířeny i na tento případ. Táže se zejména na existenci povinnosti vykonávajícího justičního orgánu navázat dialog s vystavujícím justičním orgánem, jakož i na možnost vykonávajícího justičního orgánu ukončit postup předávání, pokud nelze v přiměřené lhůtě vyloučit existenci nebezpečí porušení základních práv vyžádané osoby.
- 20 Za těchto podmínek se Corte costituzionale (Ústavní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 1 odst. 3 [rámcového rozhodnutí 2002/584], ve světle článků 3, 4 a 35 [Listiny], vykládán v tom smyslu, že pokud se vykonávající justiční orgán domnívá, že by předání osoby trpící závažnou, chronickou a potenciálně nevyléčitelnou nemocí mohlo způsobit nebezpečí vážného poškození jejího zdraví, musí si od vystavujícího justičního orgánu vyžádat informace umožňující vyloučit existenci tohoto nebezpečí a musí odmítnout předání osoby, pokud v přiměřené lhůtě neobdrží záruky v tomto smyslu?“

Řízení před Soudním dvorem

- 21 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána ve zrychleném řízení upraveném v článku 105 jednacího řádu Soudního dvora.
- 22 Uvedený soud uznává, že na E. D. L. se nevztahuje žádné opatření spočívající ve zbavení osobní svobody, avšak tvrdí, že se položená předběžná otázka týká zásadních aspektů fungování evropského zatýkacího rozkazu. Tato otázka by mimoto mohla mít celkově důsledky jak pro orgány, které mají spolupracovat v rámci řízení o evropském zatýkacím rozkazu, tak pro práva dotčených osob.

- 23 Článek 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení odchýlně od ustanovení tohoto jednacího řádu, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 24 V tomto ohledu je nutno připomenout, že takové zrychlené řízení představuje procesní nástroj, který má reagovat na mimořádně naléhavé situace (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 37 a citovaná judikatura).
- 25 V projednávané věci předseda Soudního dvora dne 20. prosince 2021 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl o zamítnutí žádosti uvedené v bodě 20 tohoto rozsudku.
- 26 Okolnost, že se věc týká jednoho nebo několika zásadních aspektů fungování evropského zatýkacího rozkazu, totiž sama o sobě nepředstavuje důvod, který by prokazoval mimořádnou naléhavost nezbytnou k odůvodnění projednání věci ve zrychleném řízení. Totéž platí pro okolnost, že se položené otázky mohou týkat velkého počtu osob nebo právních situací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 39).
- 27 Vzhledem k povaze a významu položené otázky však předseda Soudního dvora rozhodl, že věc bude projednána přednostně v souladu s čl. 53 odst. 3 jednacího řádu.

K předběžné otázce

- 28 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s články 3, 4 a 35 Listiny vykládán v tom smyslu, že pokud se vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby trpící závažnou, chronickou a potenciálně nevyléčitelnou nemocí v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, domnívá, že by toto předání mohlo způsobit nebezpečí vážného poškození zdraví této osoby, musí si od vystavujícího justičního orgánu vyžádat informace umožňující vyloučit takové nebezpečí a musí uvedené předání odmítnout, pokud v přiměřené lhůtě neobdrží záruky nutné k vyloučení tohoto nebezpečí.
- 29 Úvodem je třeba zdůraznit, že i když předkládající soud po formální stránce omezil svou otázku ohledně výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584 pouze na výklad jeho čl. 1 odst. 3, taková skutečnost nebrání Soudnímu dvoru, aby předkládajícímu soudu poskytl všechny prvky výkladu unijního práva, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda je tento soud ve svých otázkách zmínil (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne ze dne 12. prosince 1990, SARPP, C-241/89, EU:C:1990:459, bod 8, a ze dne 5. června 2018, Coman a další, C-673/16, EU:C:2018:385, bod 22).
- 30 Po tomto úvodním upřesnění je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu stěžejní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně je nutno uvést, že zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudky ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie

(Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 40, jakož i ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 93].

- 31 Při uplatňování unijního práva jsou tedy členské státy povinny na základě tohoto práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Evropskou unií [posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 192, a rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 94].
- 32 Rámcové rozhodnutí 2002/584 v tomto kontextu zavedením zjednodušeného a efektivního systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 42 a citovaná judikatura].
- 33 Zásada vzájemného uznávání, která podle bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě této zásady a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 43 a citovaná judikatura].
- 34 Z toho plyne, že vykonávající justiční orgány mohou odmítnout vykonat evropský zatýkácí rozkaz pouze z důvodů vycházejících z rámcového rozhodnutí 2002/584, jak jej vykládá Soudní dvůr (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, body 69 až 73). A dále, zatímco výkon evropského zatýkácího rozkazu představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 44 a citovaná judikatura].
- 35 Toto rámcové rozhodnutí přitom nepočítá s tím, že by vykonávající justiční orgány mohly odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu pouze z toho důvodu, že osoba, na kterou se vztahuje takový zatýkácí rozkaz, trpí závažným, chronickým a potenciálně nevléčitelným onemocněním. S ohledem na zásadu vzájemné důvěry, na níž je založen prostor svobody, bezpečnosti a práva, platí totiž domněnka, že péče a léčba nabízené v členských státech mimo jiné u těchto onemocnění jsou odpovídající (obdobně viz rozsudek ze dne 16. února 2017, C. K. a další, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 70), ať již ve vězeňském prostředí či v rámci alternativních způsobů zajištění, aby tato osoba byla k dispozici justičním orgánům vystavujícího členského státu.
- 36 Z článku 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nicméně vyplývá, že za výjimečných okolností, souvisejících zejména se zjevným ohrožením života nebo zdraví vyžádané osoby, lze předání dočasně odložit.

- 37 Vykonávající justiční orgán je tedy oprávněn dočasně odložit předání vyžádané osoby, existují-li závažné důvody domnívat se, na základě objektivních skutečností, jako jsou lékařská potvrzení nebo znalecké posudky, že výkon zatýkacího rozkazu může zjevně ohrozit zdraví této osoby, například z důvodu nemoci nebo přechodného onemocnění uvedené osoby před stanoveným datem jejího předání.
- 38 Při výkonu této posuzovací pravomoci je však třeba respektovat článek 4 Listiny, který zakazuje mimo jiné nelidské či ponižující zacházení, přičemž takový zákaz má absolutní povahu, neboť je těsně spjat s respektováním lidské důstojnosti podle článku 1 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 85, jakož i ze dne 22. listopadu 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Vyhoštění – Konopí pro léčebné použití), C-69/21, EU:C:2022:913, bod 57].
- 39 V tomto ohledu nelze vyloučit, že předání vážně nemocné osoby může pro tuto osobu znamenat skutečné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, a to z důvodu kvality péče dostupné ve vystavujícím členském státě, nebo za určitých okolností bez ohledu na tuto kvalitu (obdobně viz rozsudek ze dne 16. února 2017, C. K. a další, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 73).
- 40 Aby se na zacházení vztahovalo toto ustanovení, musí nicméně dosáhnout určité minimální závažnosti, která přesahuje nevyhnutelnou míru strádání spojenou se zbavením osobní svobody [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Vězeňské podmínky v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 90].
- 41 Tak by tomu bylo v případě předání vážně nemocné osoby, u které hrozí bezprostřední smrt nebo existují závažné důvody domnívat se, že přestože jí smrt bezprostředně nehrozí, byla by za daných okolností vystavena skutečnému riziku vážného, rychlého a nezvratného zhoršení zdravotního stavu nebo podstatného zkrácení délky života [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Vyhoštění – Konopí pro léčebné použití), C-69/21, EU:C:2022:913, body 63 a 66].
- 42 Z toho vyplývá, že v situaci, kdy vykonávající justiční orgán ve světle objektivních skutečností, které má k dispozici, má závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že předání vyžádané osoby, která je vážně nemocná, by ji vystavilo skutečnému nebezpečí podstatného zkrácení délky života nebo rychlého, podstatného a nenapravitelného zhoršení zdravotního stavu, je tento orgán povinen v souladu s článkem 4 Listiny využít možnosti stanovené v čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 a rozhodnout o odkladu předání.
- 43 V tomto ohledu je třeba dodat, že toto rámcové rozhodnutí, zejména jeho čl. 23 odst. 4, musí být vykládáno tak, aby nebyla zpochybněna účinnost systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož základním prvkem je mimo jiné i evropský zatýkací rozkaz, jak je upraven unijním normotvůrcem [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 47 a citovaná judikatura].
- 44 To platí tím spíše, že účelem mechanismu evropského zatýkacího rozkazu je rovněž boj proti nepotrestání vyžádané osoby, která se nachází na jiném území, než na kterém je podezřelá ze spáchání trestného činu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 62].

- 45 Proto Soudní dvůr rozhodl, že zejména ve snaze zajistit, aby nebylo ochromeno fungování evropského zatýkacího rozkazu, se musí dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány řídit povinností loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU. Ze zásady loajální spolupráce zejména vyplývá, že členské státy se navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 48 a citovaná judikatura].
- 46 Vystavující a vykonávající justiční orgány tedy musí v zájmu zajištění účinné spolupráce v trestních věcech plně využívat nástroje upravené rámcovým rozhodnutím 2002/584 s cílem podpořit vzájemnou důvěru, na které je tato spolupráce založena [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 49 a citovaná judikatura].
- 47 Z toho vyplývá, že v situaci uvedené v bodě 42 tohoto rozsudku, kdy vykonávající justiční orgán výjimečně rozhodne dočasně odložit předání vyžádané osoby na základě čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 4 Listiny, musí uvedený orgán požádat vystavující justiční orgán o poskytnutí veškerých nezbytných informací, aby se ujistil, že podmínky, za nichž bude probíhat trestní stíhání, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nebo podmínky případného zbavení osobní svobody této osoby umožňují vyloučit nebezpečí zmíněné v uvedeném bodě (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 95).
- 48 Jsou-li takové záruky vystavujícím justičním orgánem poskytnuty, vyplývá z tohoto čl. 23 odst. 4, že evropský zatýkací rozkaz musí být vykonán. Podle tohoto ustanovení vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání.
- 49 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že chronická a potenciálně trvalá povaha mimořádně závažného onemocnění, kterým trpí vyžádaná osoba, nevylučuje, že vykonávající justiční orgán, který se rozhodl předání této osoby odložit, obdrží od vystavujícího členského státu ujištění, že toto onemocnění bude v tomto členském státě předmětem vhodné léčby nebo péče, ať již ve vězeňském prostředí či v rámci alternativních způsobů zajištění, aby tato osoba byla k dispozici justičním orgánům uvedeného členského státu
- 50 Nelze však vyloučit, že za výjimečných okolností vykonávající justiční orgán dospěje s ohledem na informace poskytnuté vystavujícím justičním orgánem, jakož i na veškeré další informace, které má k dispozici, k závěru, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do vystavujícího členského státu bude dotyčná osoba vystavena nebezpečí, které je popsáno v bodě 42 tohoto rozsudku, a že toto nebezpečí nelze v přiměřené lhůtě vyloučit.
- 51 Zprvč čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje výjimku z povinnosti vykonávajícího justičního orgánu zajistit předání vyžádané osoby co nejdříve, která je obsažena v čl. 23 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí. Bylo by tedy v rozporu jak se zněním čl. 23 odst. 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, který hovoří o „dočasné“ povaze odkladu předání, tak s obecnou systematikou tohoto článku, kdyby vykonávající justiční orgán mohl v zájmu zabránění vzniku takového nebezpečí odložit předání vyžádané osoby na dlouhou dobu, či dokonce na neurčito. V takovém případě by ostatně vyžádaná osoba mohla donekonečna podléhat evropskému zatýkacímu rozkazu vydanému vůči ní a donucovacím opatřením případně přijatým vykonávajícím členským státem, i když neexistuje žádná reálná vyhlídka, že tato osoba bude předána do vystavujícího členského státu.

- 52 Zadruhé v takovém případě, jako je případ popsaný v bodě 50 tohoto rozsudku, je třeba zohlednit rovněž čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle kterého existence nebezpečí porušení základních práv může vykonávajícímu justičnímu orgánu umožnit, aby výjimečně a po náležitém přezkumu evropskému zatýkácímu rozkazu nevyhověl (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 72 a citovaná judikatura).
- 53 V takovém případě vykonávající nemůže justiční orgán v souladu s čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládaným ve světle článku 4 Listiny, evropskému zatýkácímu rozkazu vyhovět (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 104, a obdobně rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 66).
- 54 Za těchto okolností se nejeví jako nezbytné vykládat čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve světle článků 3 a 35 Listiny.
- 55 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 3 a čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 4 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že:
- existují-li oprávněné důvody se domnívat, že předání vyžádané osoby v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu může zjevně ohrozit její zdraví, může vykonávající justiční orgán výjimečně toto předání dočasně odložit;
 - pokud má vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání vážně nemocné vyžádané osoby v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu, za to, že existují závažné a prokazatelné důvody domnívat se, že toto předání by tuto osobu vystavilo skutečnému nebezpečí podstatného zkrácení délky života nebo rychlého, podstatného a nenapravitelného zhoršení zdravotního stavu, musí tento orgán uvedené předání odložit a požádat vystavující justiční orgán o poskytnutí veškerých informací o podmínkách, za jakých má být uvedená osoba stíhána nebo držena, jakož i možnostech přizpůsobit tyto podmínky jejímu zdravotnímu stavu v zájmu zabránění realizace takového nebezpečí;
 - pokud se s ohledem na informace poskytnuté vystavujícím justičním orgánem, jakož i na všechny další informace, které má vykonávající justiční orgán k dispozici, jeví, že toto nebezpečí nelze v přiměřené lhůtě vyloučit, musí posledně uvedený orgán výkon evropského zatýkácího rozkazu odmítnout. Naproti tomu lze-li uvedené nebezpečí v takové lhůtě vyloučit, musí být s vystavujícím justičním orgánem dohodnuto nové datum předání.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 3 a čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými

státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, ve spojení s článkem 4 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládány v tom smyslu, že

- existují-li oprávněné důvody se domnívat, že předání vyžádané osoby v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu může zjevně ohrozit její zdraví, může vykonávající justiční orgán výjimečně toto předání dočasně odložit;**
- pokud má vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání vážně nemocné vyžádané osoby v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, za to, že existují závažné a prokazatelné důvody domnívat se, že toto předání by tuto osobu vystavilo skutečnému nebezpečí podstatného zkrácení délky života nebo rychlého, podstatného a nenapravitelného zhoršení zdravotního stavu, musí tento orgán uvedené předání odložit a požádat vystavující justiční orgán o poskytnutí veškerých informací o podmínkách, za jakých má být uvedená osoba stíhána nebo držena, jakož i možnostech přizpůsobit tyto podmínky jejímu zdravotnímu stavu v zájmu zabránění realizace takového nebezpečí;**
- pokud se s ohledem na informace poskytnuté vystavujícím justičním orgánem, jakož i na všechny další informace, které má vykonávající justiční orgán k dispozici, jeví, že toto nebezpečí nelze v přiměřené lhůtě vyloučit, musí posledně uvedený orgán výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout. Naproti tomu lze-li uvedené nebezpečí v takové lhůtě vyloučit, musí být s vystavujícím justičním orgánem dohodnuto nové datum předání.**

Podpisy